

Το τυφλό αγόρι, πρόσφυγας από το Ιράκ, που έγινε απόφοιτος του Κέιμπριτζ

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Παρακολουθώντας τον γιο τους Allan στην τελετή αποφοίτησης από το πανεπιστήμιο του Κέιμπριτζ, τον περασμένο μήνα, το μυαλό των Ali και Ahrha ταξίδευε πίσω στη στιγμή της γέννησής του.

«Πόσο λυπάμαι που το μωρό σας είναι τυφλό» τους είχε πει ένας γείτονας τους, στη Βαγδάτη. Ήταν το 1995, πρόεδρος της χώρας ήταν ο Σαντάμ Χουσεΐν, ο πόλεμος του Κόλπου είχε τελειώσει τρία χρόνια πριν και οι πολίτες υφίσταντο τις συνέπειες των κυρώσεων που είχαν επιβληθεί στη χώρα.

Οι προοπτικές του Allan Hennessy, ως τυφλού παιδιού, δεν ήταν και πολύ καλές. Πώς τα κατάφερε όμως να φοιτήσει και να αποφοιτήσει επιτυχώς από ένα από τα πιο γνωστά πανεπιστήμια στον κόσμο;

Στο Ιράκ, η οικογένεια του Allan ανήκε στη μεσαία τάξη. Ζούσαν μια άνετη ζωή. Αλλά τα νοσοκομεία δεν είχαν τα μέσα να αντιμετωπίσουν την κατάσταση του Allan.

«Ο μπαμπάς μου προσπάθησε να μου βρει θεραπεία αλλά δεν υπήρχαν ειδικοί για το δικό μου πρόβλημα. Πίστευαν όλοι πως θα ήμουν πάντα τυφλός» αφηγείται ο 22χρονος στο BBC.

Όταν όμως ήταν έξι μηνών εμφανίστηκε μια ευκαιρία και ο πατέρας του Allan δεν την άφησε να πάει χαμένη.

«Ο πατέρας μου ξεπουλήθηκε για να πληρώσει για τη θεραπεία μου. Το αυτοκίνητό του, την περιουσία του, μέρος της γης του. Φύγαμε από το Ιράκ με πολύ λίγα» συνεχίζει.

Η ευκαιρία ήταν μια χειρουργική επέμβαση στο Λονδίνο, η οποία επέτρεψε στο αγόρι να έχει μερική όραση από το αριστερό του μάτι.

«Η μαμά μου θυμάται την πρώτη φορά που την κοίταξα, την πρώτη φορά που κοιταχτήκαμε. Έβαλε τα κλάματα. Από τότε τα καταφέρνω με αυτή τη λίγη όραση» εξηγεί.

Η μητέρα και τα αδέρφια του Allan ζήτησαν πολιτικό άσυλο στο Λονδίνο.

«Όταν στο πανεπιστήμιο με ρωτούν για τη ζωή μου, πιστεύουν πως έχω μια πολύ δύσκολη ζωή. Αλλά ο λόφος που προχωρώ στη ζωή μου είναι ακριβώς επειδή κοιτώ την οικογένειά μου και νιώθω πως είμαι προνομιούχος!» απαντά ο ίδιος.

«Δεν ζω σαν ένας άνθρωπος που έχει πρόβλημα όρασης. Μου αρέσει να κάνω ποδήλατο και να κάνω αναρρίχηση. Στο λούνα παρκ πάντα ήθελα να μπαίνω στα συγκρουόμενα» αφηγείται.

Στην εφηβεία του ήταν πολύ ανήσυχος, έκανε κοπάνες από το σχολείο, πετούσε αυγά στα λεωφορεία. Κάποια στιγμή συνειδητοποίησε πως μπορούσε να τα καταφέρει και καλύτερα. «Μετά τις απολυτήριες εξετάσεις γέμισα ενέργεια και συνειδητοποίησα πως τα παιδιά που τα καταφέρνουν δεν ήταν πιο έξυπνα από εμένα».

Το 2012 έκανε αίτηση στο πανεπιστήμιο του Κέιμπριτζ. Έγινε ένας από τους επτά ανθρώπους με προβλήματα όρασης που έγινε δεκτοί εκείνη τη χρονιά και το πρώτο μέλος της οικογένειάς του που φοίτησε στο πανεπιστήμιο.

«Σε όλη τη ζωή μου μου έλεγαν πως δεν μπορώ, δεν πρέπει, δεν.. δεν... Το στερεότυπο του ανθρώπου με αναπηρία- αυτός είναι ο μεγαλύτερος αγώνας μου, να ξεπεράσω αυτό το στίμα. Όταν βγεις από την πεπατημένη σε αντιμετωπίζουν με αρνητική διάθεση. Γίνεσαι δέκτης μίσους για ό,τι κάνεις, ακόμα κι αν αυτά που κάνεις είναι αυτά που κάνουν οι 'κανονικοί' άνθρωποι» καταλήγει.

«Όταν έχεις πτυχίο νομικής από το Κέιμπριτζ, αυτό θα πρέπει να σου ανοίγει δρόμους. Όταν είσαι όμως ένας τυφλός μουσουλμάνος μετανάστης, πρέπει να κάνεις πολλά ακόμα. Το ταξίδι μόλις άρχισε» καταλήγει.

Πηγή: briefingnews.gr